PETER CHEYNEY

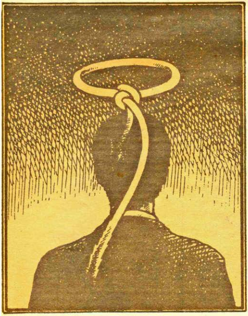

SINUCIDERE PERFECTĂ

Getlin se hotărî : urma să-l ucidă pe Tommy Varne, pur și simplu pentru că nu exista altă soluție ! La început doar cochetă cu ideea. Ca toată lumea citise zeci de romane polițiste cu ucigași care scăpaseră, sau erau cît pe-aci să scape nepedepsiți, și i se părea că dacă pînă la urmă erau, totuși, descoperiți și arestați, faptul se datora, în majoritatea cazurilor, propriei lor neglijențe în „modus operandi".

Mai credea că ucigașii se pripesc întotdeauna și nu-și plănuiesc minuțios crima ; sau le scapă vreun punct esențial, sau sînt neatenți în executarea faptei.

Getlin se hotărî să se dedice crimei sale fără grabă. Știa exact cum trebuie să procedeze.

Getlin și Varne erau prieteni de mulți ani. Toți locuitorii orășelului de provincie în care trăiau considerau prietenia lor exemplară. Lumea credea că Getlin și-a consumat ultimii trei sau patru ani încercînd să-l convingă pe Varne să renunțe la băutură. Ceea ce nu se știa era că Getlin îi furase cu ani în urmă iubita lui Varne și din acel moment începuse căderea lui Tommy Varne. Numai că Tommy nu împărtășise nimănui adevărul.

Deși pretindea că face tot ce-i stă în putință să-l oprească pe Varne de la băut, Getlin, de fapt, îl încuraja, avînd însă întotdeauna grijă s-o facă în circumstanțe care nu dădeau de bănuit.

Încă de la începutul crizelor alcoolice săptămînale în care se abandonase Varne, atunci cînd era mai ușor de „manevrat", Getlin îl convinsese să-i avanseze unele sume de bani. Din nefericire, pe măsură ce se afunda mai mult în alcool, Tommy devenea din ce în ce mai puțin maleabil.

Acum venise vremea cînd cerea să i se returneze banii. Mersese atît de departe, încît îi scrisese lui Getlin o notă prin care își cerea scuze că se vedea nevoit să amenințe un vechi prieten, dar, dacă cele 700 de lire pe care Getlin le primise de la el în ultimii trei ani nu-i erau înapoiate urgent, ieșea scandal.

Mai mult, Getlin nu-l plăcea pe Varne. Nu-l plăcuse niciodată. Dincolo de suprafața

faimoasei lor prietenii, Getlin ascunsese în fundul sufletului o ură hotărîtă pentru prietenul său.

În scurt timp, ideea uciderii lui Varne părea cît se poate de simplă și, de fapt, chiar amuzantă. Getlin știa exact cum s-o facă. În orice caz, nimeni n-ar putea crede vreodată că Tommy Varne a fost ucis. Lumea va crede că s-a sinucis și în sprijinul acestei teorii evidente va veni însuși Varne, care, în timpul bețiilor sale, informase pe toată lumea că s-a săturat de viață și că și-o va lua cu mîna lui într-o bună zi, în timpul uneia din crizele depresive care se repetau tot mai des.

Primul lucru pe care l-a făcut Getlin, prima mișcare în complotul criminal, gîndit în amănunțime, a fost în ziua de Crăciun, cu zece luni în urmă, cînd i-a făcut cadou lui Tommy o haină de casă nouă. Haina era dintr-o stofă grea de lînă și avea un cordon din mătase foarte gros și rezistent. Getlin știa că Varne era prea leneș pentru a se mai chinui să-și lege cordonul la haină, drept care și-l va scoate din găici și îl va arunca într-un colț din dormitorul său în care domnea haosul. El făcu întocmai și, într-una din zile, rîzînd de dezordinea lui Tommy, Getlin luă cordonul și-l agăță în cîrligul din spatele ușii de la dormitor, unde a și rămas din acel moment.

Varne locuia singur într-o căsuță de la periferia orașului. Zilnic venea o femeie la curățat. Ajungea de obicei la 8 dimineața și pleca pe la cinci. Avea o cheie pentru intrarea din față. Varne avea, bineînțeles, cheia lui, iar Getlin avea și el o cheie, pe care i-o dăduse Varne. Spunea că-i plăcea ca Getlin să poată intra oricînd voia. Faptul că Getlin avea această cheie era cunoscut, dar el nu considera că ar avea vreo importanță în complot.

Varne intra în crize alcoolice practic la fiecare sfîrșit de săptămînă, mai exact vineri seara cînd termina afacerile — afaceri care, din neglijența sa, mergeau în pierdere. Pînă sîmbătă seara devenea de obicei „un caz".

La 11 seara părăsea circiuma, se îndrepta clătinîndu-se spre un „club" al cărui membru era, de unde pleca la 12, total abrutizat și aproape complet inconștient. Cu mers nesigur, se îndrepta spre casă. Cîteodată era atît de beat, încît nu putea nici măcar să introducă cheia în broască. De multe ori fusese găsit a doua zi dimineață, dormind în prag.

Getlin își dădu seama că venise timpul să acționeze. Varne se dovedise extrem de dificil în ultima perioadă și bea mai mult ca niciodată. De trei sau patru zile spusese la zeci de oameni că-i e scîrbă de viață. Getlin hotărî că lui Varne îi sunase ceasul „să se sinucidă".

Era sîmbătă seara și în data de 13 a lunii. Cu inima strînsă, Getlin își spuse că va fi o zi foarte ghinionistă pentru Varne.

La ora 7, Getlin îi spuse menajerei că are o migrenă și că stă întins o oră, două înainte să plece spre Thetterley. Obișnuia să se plimbe prin Thetterley sîmbătă seara, plimbare care dura de obicei trei ore. Cîteodată dura numai două ore și trei sferturi și întotdeauna mergea pe drumurile sau potecile din zona publică. Rareori întîlnea pe cineva la dus sau la întors.

Bineînțeles că nu intenționa să pornească spre Thetterley ! Dar știa că menajera lui se culca la zece jumătate. Probabil va dormi la întoarcerea lui.

Getlin se sculă la ora nouă și se spălă. Își puse în buzunar o pereche de mănuși, șapca pe cap, luă bastonul din lemn de frasin pe care-l folosea la mers și porni.

O luă pe strada principală, traversă podul și se îndreptă spre zona publică. Se simțea fericit și pe deplin sigur că totul va fi încununat de succes.

La ora 10, se abătu din cărare spre dreapta și o porni pe cîmp.

La 11,15, după ce înconjurase jumătate din oraș, se opri în crîngul de lîngă dealul Mell. La picioarele lui, chiar la capătul străzii răzlețe, se afla locuința lui Varne.

Furișîndu-se în umbra gardului, Getlin porni în direcția casei. Avea noroc. Nu trecu pe lîngă nimeni. Nu văzu pe nimeni.

La 11,30 introduse încet cheia — își pusese mai înainte mănușile — în ușa din față a casei lui Varne și intră. Ascultă un moment, dar, după cum se așteptase, nu se auzi nimic. Casa era pustie.

Getlin rămase pe întuneric în vestibul, zîmbindu-și mulțumit, apoi începu să urce scările spre dormitorul lui Varne. Își alese această cameră de așteptare pentru că prin fereastra care dădea spre stradă putea să aprecieze exact starea omului pe care-și propusese să-l ucidă.

Se așeză pe scaunul de lîngă fereastră, în întuneric. Rămase cu mănușile ca să nu riște să lase, cumva, amprente. După un timp, se gîndi la ceva. Traversă, cu grijă, camera, pe întuneric, și pipăi în dosul ușii să vadă dacă sfoara de la halat mai era acolo. Era.

Zîmbi din nou și se întoarse la postul de observație de lîngă fereastră.

Era 12,30 cînd Getlin îl zări pe Varne întorcîndu-se acasă.

Varne era într-o stare proastă. Se clătina rău. Căzu o dată și îi trebuiră două-trei minute pînă să se ridice. Se mai bălăbăni cîțiva pași și apoi se sprijini de un zid.

Getlin își spuse că, probabil, Tommy Varne băuse mult.

Varne, care se adunase suficient pentru a se lipsi de sprijinul peretelui, aprecia acum cei 25 de yarzi care-i mai rămăseseră pînă la ușa din față. Bijbîia după buzunarul de la vestă pentru cheie. Nici măcar nu-și putea găsi buzunarul. Stătea acolo — acum la numai 15 yarzi de ușă — încercînd să găsească buzunarul derutant.

Getlin se gîndi repede. Prevăzuse o astfel de posibilitate. Prevăzuse că Varne ar putea fi prea beat ca să descuie ușa și ar putea, cum mai făcuse înainte, să adoarmă în prag. Acest lucru nu prea-i convenea lui Getlin.

Străbătu camera, deschise ușa, coborî scările, merse în

vîrful picioarelor spre intrare și trase zăvorul. Apoi așteptă, pe întuneric, în vestibul.

Peste cîteva clipe, Varne se năpusti asupra ușii, care cedă. Căzu în vestibul. Getlin se îndreptă repede spre ușă și o închise. Apoi îl luă pe Varne de braț și-l ajută să urce scările spre dormitor.

Îl rezemă pe Varne de perete, străbătu camera și aduse canapeaua. Puse canapeaua în dreptul ușii cam la două picioare depărtare de ea.

Apoi îl luă pe Varne, care se mai sprijinea, stupid, de perete, și îl împinse pe canapea. Cu un sughiț, Varne se întinse cît era de lung, răsuflînd greu și în stare aproape totală de inconștiență.

Getlin îl percheziționă sistematic. Voia să găsească polița de 700 de lire, pe care știa că Varne o purta asupra sa în portofel.

O găsi. Găsi portofelul în buzunarul interior al hainei lui Varne. Se duse pe coridor și îl examină la lumina brichetei. Găsi polița și o puse în buzunarul de la haină. Se întoarse și puse la loc portofelul în haina lui Varne.

Își zîmbi pe întuneric. Totul decurgea conform planului.

Se duse la ușă prin spatele canapelei și găsi cordonul de la halat. Legă strîns un capăt de cîrligul de haine. Aruncă celălalt capăt peste speteaza canapelei.

Deschise ușa ca să permită cordonului să atîrne moale. După aceea, legă celălalt capăt al funiei de mătase în jurul gîtului lui Varne, care, sforăind, nici nu mișca.

Veni și fapta cea mare. Folosindu-se de toată puterea de care era în stare, Getlin îl ridică, îl trase și-l împinse pe Varne, pînă cînd acesta ajunse în genunchi pe canapea. Apoi, ținînd ușa din spatele canapelei întredeschisă cu piciorul, împinse canapeaua spre ușă.

Stînd în genunchi pe canapea, Varne avea tendința să cadă înainte cu lațul în jurul gîtului. Getlin știa că în momentul în care se va strecura pe ușă și o va închide în urma lui, Varne va cădea. Nu va fi în stare să-și miște genunchii îndoiți de pe canapea. Se va strangula în nici două minute.

Dar cînd va fi găsit, va prezenta imaginea unei sinucideri, sinuciderea unui om beat, care a împins canapeaua spre ușă, și-a pus lațul de gît și s-a aruncat înainte.

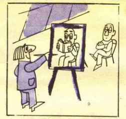

Getlin prinse ușa cu ambele mîini și se aruncă prin deschidere în coridor. Apoi prinse clanța din afară și trase ușa cu toată puterea. Simți din presiunea de pe partea cealaltă că planul reușise.

Coborî scările, întredeschise puțin ușa de la intrare și privi. Strada era pustie.

Getlin se strecură afară, pierzîndu-se în întuneric.

Nu-i mai rămăsese decît să ardă polița.

Era ora 10 dimineața, cînd menajera lui Getlin bătu la ușa dormitorului și îi spuse că un inspector de poliție așteptă jos și dorea să-l vadă imediat.

Getlin spuse că va coborî în cîteva minute. Nu era deloc surprins. Știa exact ce se întîmplase.

Îngrijitoarea lui Varne sosise și descoperise „sinuciderea". Cînd încercase să deschidă ușa de la dormitorul lui Varne, greutatea atîrnată de cordonul de la halat îi smulsese clanța din mînă. Intrase în cameră, văzuse ce rămăsese din Varne și dăduse fuga la poliție.

Și, bineînțeles, poliția venise la Getlin să-i ia obișnuitul

interogatoriu de rutină, pentru că era cel mai apropiat și cel mai bun prieten al lui Varne și pentru că Tommy nu avea rude.

Va fi ușor.

Se îmbrăcă și, fluierînd o melodie — deoarece, desigur, trebuia să fie groaznic de surprins și șocat de veste — coborî scările.

Inspectorul arăta cam ciudat și vorbea cu răceală. Pe Getlin îl miră tonul vocii sale.

— Domnule Getlin, spuse inspectorul. Thomas Varne a fost ucis aseară. L-am găsit azi dimineață spînzurat de cîrligul de pe ușa dormitorului său. Atîrna de marginea unei canapele care fusese împinsă în dreptul ușii. Chirurgul poliției a efectuat o autopsie. El spune că Varne avea în el prea mult alcool ca să fi fost în stare să lege nodul de la ușă și nodul lațului în jurul gîtului. Cele două noduri erau prea bine făcute pentru un om beat. Chirurgul se îndoiește și că Varne ar fi putut să miște canapeaua de-a curmezișul camerei, deși hai să zicem că asta ar fi putut.

Getlin începu să vorbească, însă inspectorul îl întrerupse.

— În locul dumneavoastră, n-aș spune încă nimic, domnule Getlin, zise încet. Apoi continuă : Numai trei oameni au cheie la casa lui Varne, spuse el. Vedeți, ușa n-a fost forțată. Varne avea o cheie, femeia de serviciu una și, ni s-a spus, că și dumneavoastră aveți una.

Tăcu o clipă.

— Îngrijitoarea a fost la Grantstone și a dormit aseară la sora ei, spuse el.

Lui Getlin începu să i se usuce gîtul. Mușchii păreau că i se contractă. Vocea îi suna ciudat cînd începu să vorbească :

— Ei..., zise el. Și ce-i cu asta ? Varne avea cheia lui...

— Nu, nu avea, spuse inspectorul. A scăpat-o aseară pe stradă. Cineva a găsit-o și a adus-o la poliție pe la ora 11. Eram de serviciu la ora aceea. Și a rămas la mine în tot acest timp.

Inspectorul își puse șapca pe cap.

— Rămîne o singură posibilitate : dumneavoastră, domnule Getlin, spuse el. Vă rog să mă însoțiți la post și trebuie să vă previn că de acum înainte orice ați spune poate fi folosit ca dovadă împotriva dumneavoastră...

În românește de
Lidia Todan